

KDYŽ MOHU, POMOHU

Milan Herian je hornopočernickým rodákem a patriotem již přes půl století. V Počernicích žijí jeho sourozenci a rodiče a žili zde i prarodiče. Sousedé o něm říkají, že je rozvážný, nevyhledává konflikty a snaží se vždy najít správné nebo alespoň kompromisní řešení. To jsou vlastnosti, které se v současné politice, a to nejenom komunální, příliš nevyskytují.

To motto v nadpisu mám spojené s Vaší aktivitou, když se sbíraly finanční prostředky, přesněji řečeno, když jste organizoval sbírku víček pro nemocnou Michalku.

Ano, tehdy jste myslím pracovala pro Náš REGION a já jsem vás požádal o mediální podporu tohoto projektu.

Jak to s pomocí pro Michalku dopadlo?

Bylo to něco nepředstavitelného. S pomocí mnoha přátel a jejich přátel se podařilo po celé republice sesbírat 46 tun víček.

To je opravdu těžko představitelné množství.

To ano! Bylo to ohromné nasazení známých i neznámých lidí, kteří se zapojili do logistiky potřebné k tomu, aby se víčka z celé republiky dostala do Holešova! Obrovskou satisfakcí pro mne bylo, že se Michalce mohly pořídit zdravotní pomůcky a ač jí lékaři nedávali moc nadějí, letos oslavila další narozeniny.

Vy jste ovšem neskončil jen u této jedné akce. Naplňují Vás takové filantropické aktivity?

Když se podařilo Michalce pomoci, bylo mi líto sít přátel a sběrných míst dále nevyužít. Všem jsem poděkoval s tím, ať si ve svém okolí najdou nové příjemce této pomoci. V Praze a okolí jsem pak koordinoval sběr víček pro malého Maxima z okresu Praha-východ.

Má-li taková aktivita smysl a ztotožním se s jejím cílem, snažím se dostat svému životnímu motto „Když mohu, pomohu“. To heslo je mi blízké asi odjakživa, ale naplno jsem si ho formuloval a uvedomil právě během sbírky pro Michalku.

Sám máte velkou rodinu, šest dětí, ke kterým postupně přibývají vnoučata.

Ano, máte dobré informace. Je to skutečně tak a se skvělou manželkou jsme spolu již sedmadvacet let. K šesti dětem přibyla dvě vnoučata, Samuel a Tadeáš. Velkou

rodinu jsme neplánovali, ale dnes jsem za ni vděčný. Držíme spolu, bohatství rodinných a sourozeneckých vztahů je nenahraditelné. Vím to z vlastní zkušenosti. Doma jsme vyrůstali tři bratři, naštěstí jsme se v pubertě nepobili a dnes z toho těžíme.

Máte čas i na své koníčky?

Vystudoval jsem technickou vysokou školu, ale mou profesí je auditor, což je velice psychicky náročné povolání, takže mne těší, když mohu o víkendů vypnout hlavu a vzít do rukou nějaké nářadí a kuttit něco na baráku nebo na zahradě.

Váš koníček je tedy takový hodinový manžel?

Dalo by se to tak říct, ale do okolí to nevytrubuji. Díky zkušenostem z dětství a dospívání, kdy jsme jako kluci doma tátovi a dědovi pomáhali, je jen málo drobných údržbářských prací, na které si netroufnu.

Můj velký koníček byl společenský tanec. Tomu propadla i moje žena, a tak jsme spolu několik let navštěvovali taneční pro dospělé. Důležité bylo sehnat hlídání dětí, a pak jsme mohli vyrazit a užít si společné chvíle. Dalším koníčkem byl fotbal. Jako u každého kluka. Závodně jsem hrál jenom do dorostu, pak vyhrál tanec a holky. K fotbalu jsem se vrátil až s dorůstáním mých čtyř synů, které jsem postupně přihlásil do SK Želeneč, kde jsem pak několik let působil jako trenér mládeže.

Za zmínku možná stojí i fakt, že jsem v roce 1993 stál u zrodu Pražské klubové fotbalové ligy v malém fotbale. Od jejího založení jsme se hornopočernickými kamarády důstojně reprezentovali Horní Počernice. Několikrát jsme tuto ligu vyhráli. Tato ryze amatérská soutěž funguje dosud a v současné době zde zastávám roli rozhodčího a člena arbitráže.

Jak dlouho se pohybujete v komunální politice a co Vás na této práci těší?

To vím přesně. V roce 1990 jsem v sametové euforii vstoupil do Československé strany lidové. Znal jsem se s tehdejšími místopředsedou první listopadové vlády Františkem Reichlem, který mne nadchl pro myšlenku, že politika je věc nás všech. Dalším vzorem pro mne byl Josef Lux. Oba pánové již nejsou bohužel mezi námi.

Kolik Vám tehdy bylo?

Třidvacet let. Studoval jsem Stavební fakultu ČVUT. Byl jsem mladý, měl jsem plno plánů, vždyť se najednou všechno uvolnilo. Nebyl jsem v tom koneckonců sám. Podobně se do politiky pustili i kamarádi, které jsem znal z různých předlistopadových aktivit, a teď jsme najednou mohli něco dělat svobodně. Musím doplnit, že jsme do politiky vstoupili společně s bratrem Petrem.

Brzy jsem založil rodinu, času jsem měl málo, ale komunální politiku jsem sledoval pořád. Někdy od roku 2008 jsem pracoval ve finančním výboru. To byl starostou Ivan Liška. Následně jsem působil dvě volební období v kontrolním výboru naší městské části za starostování Hanky Moravcové. V září 2017 jsem se pak stal zastupitelem.

V roce 2018 jste kandidoval za Společně pro Počernice. Co se Vám společně za tři roky fungování podařilo?

Začnu tím, že naše sdružení je sdružení nezávislých kandidátů a po volbách v roce 2018 bylo součástí vládnoucí koalice rok a půl. Mojí snahou bylo důsledně prosazovat racionální diskusi k dostavbě silničního okruhu. Vedle jiných kroků jsme podali námítky proti návrhu Aktualizace Programu zlepšování kvality ovzduší (PZKO) aglomerace Praha, v němž Ministerstvo životního prostředí paradoxně

navrhuje pro zlepšení ovzduší v Praze právě dostavbu Pražského okruhu. To je šílené! Počernice jsou v sevření tří dálnic. Proto požadujeme konkrétně aktualizaci rozptylových studií k posouzení EIA, posílení protihlukových bariér a snížení maximální rychlosti. Za tímto účelem se mi podařilo získat ke spolupráci špičkového odborníka na hlukové zátěže dopravních staveb, s kterým nadále spolupracuje i současné vedení obce.

Poslední rok jsme ovšem v opozici, a tudíž naší rolí je především kontrolovat dění a konání vládnoucí koalice.

Co konkrétně tedy děláte?

Aktuálně prosazujeme, aby zastupitelstva, při nichž se schází přes třicet lidí, během pandemie probíhala online, což koalice nijak neřeší. Já jsem přesvědčený, že kdo chce, tak hledá způsoby, kdo nechce, tak hledá důvody. Úspěšně jsme na radnici urgovali naplánovanou rekonstrukci ulice Náchodská, jejíž žádoucí zklidnění půl roku čekalo na souhlas vedení s realizací na obecních pozemcích. Zabránili jsme nezákonnému nápadu rady jak odměňovat jistě záslužnou práci v ko-

misích. Odměny se tak vyplácejí jako předtím, a především v souladu s legislativou.

Bedlivě sledujeme přístup rady k veřejným prostředkům. Benevolentní přístup k vymáhání smluvních pokut či porizování softwaru za statisíce bez předběžné finanční kontroly je nepřijatelné.

Zásadním tématem je pro nás také naprosto opačný přístup k Robotnici, kde jsme chtěli zachovat jeden z ostrůvků přírody na pozemcích obce. Ovšem současné vedení ani nevyužilo předkupní právo na další pozemky v této oblasti, a dokonce plánuje stávající obecní plochy dát všanc developerům.

Zároveň bych chtěl poděkovat kolegyni Karle Polydorové, která – ač jsme odrůznuti od zázemí, jímž disponuje vedení obce – sleduje nejen stavební záležitosti, ale především to, co nás všechny v Počernicích zajímá, a to je již zmíněná

zátěž způsobená hlukem a znečištěným ovzduším. Díky jejímu úsilí budeme mít podobně jako okolní obce srovnání této zátěže ve vztahu k tuzemským i evropským limitům. Budeme se ptát vedení obce, proč tyto zásadní problémy přehlíží a jak miní hájit zdraví občanů.

Co v Počernicích považujete za největší problém?

Zásadní otázkou je shodnout se na podobě udržitelného rozvoje Horních Počernic se všemi souvislostmi. Právě dnešní pandemická situace, kdy si můžeme zaspotovat nebo jít na procházku do přírody jen na území obce, ukazuje, jak důležité je, aby v Počernicích zůstaly parky, ostrůvky původní zeleně, často propojené s pískovcovými skalami a abychom udrželi a dotvořili pás zeleně okolo Počernic pro bruslaře a cyklisty a samozřejmě pro pěší vycházky. Zároveň ale Počernice patří k oblastem, s nimiž mají stavební investoři velké plány. Jen za poslední dva roky byly podány žádosti o změnu území na zastavitelné v rozloze téměř 100 hektarů! Hovoří se o zdvojnásobení počtu obyvatel!

A kde vidíte řešení?

Řešením může být jen hledání dlouhodobé shody a dohody o udržitelném rozvoji, jak v rámci zastupitelstva, tak s investory, kteří pochopitelně potřebují jasnou perspektivu na roky dopředu. Nechápu, proč současné vedení obce bojkotovalo kulatý stůl, který organizovala Jana Hájková.

Zmiňujete už několikátou ženu z místní politiky.

Jsmo jednou z mála městských částí, kde ve vrcholných pozicích v komunální politice působí ženy. Jejich přínos je neodmítnutelný, jsou obětavé a zapálené pro svou věc. Mojí úlohou je nabídnout politické kontakty a zkušenosti, aby se nám společně podařilo dosáhnout pro obec maximum. Svého času jsme takto spolupracovali s Hankou Moravcovou, v současné době spolupracuji s Alenou Štrobou.

V souladu se svým heslem „Když mohu, pomohu“ jsem připraven pomoci, ale musím u druhých vidět dobré úmysly a pozitivní odezvu. V opačném případě si vzájemnou spolupráci nedokážu představit.

Čeho si v životě nejvíc vážíte?

Jednoznačně rodiny a rodinného zázemí, které mi vytváří má žena, a pak svobody a vůbec toho, že se můžeme svobodně podílet na věcech veřejných, aniž bychom se museli obávat represí a ideologického náteru, kterých jsme si užili za dob minulých dost a dost.